

INDONESIË 2008, deel 2

Jakarta-Bogor is een afstand van niets, ongeveer 60 km. Ik vraag Djun bij de eerstvolgende benzinepomp te stoppen voor een hoognodige sanitaire behoefte. De airco in de auto is wel prettig met het warme weer buiten, maar overdrijven is ook een vak.

Wanneer ik uitstap is mijn zonnebril beslagen en kom ik gewoon bij door de warme zonnestrallen. Het is dat ik

nog gekleed ben in een dunne bloes met lange mouw, maar ik heb het koud in de auto. Aangezien de stops tot verbijstering van gids en chauffeur om de haverklap door mij aangekaart worden vraag ik Djun de airco wat te temperen. De stops zijn voor Peter een mooie gelegenheid om foto's te nemen. Onze begeleiders vertellen dat ze een dag van tevoren al om 5.00 uur uit Surabaya zijn vertrokken om ons op tijd af te halen in Jakarta. Dat is geen kattenpis.

Bertie vertelt dat Bogor nog vele huizen heeft uit de koloniale tijd.

We stoppen tegen het middaguur bij hotel New Mirah waar de portierdeuren van de auto geopend worden door toegesnelde personeel van het hotel. Djun krijgt niet eens de gelegenheid de koffers uit de laadbak te halen. Nee nee.....daar wordt voor gezorgd.

We betreden een grote ruime hal waar het ook al 'lekker koel' is. Terwijl Peter aan het inchecken is en Bertie en ik op een van de banken in de lounge hebben plaatsgenomen, zet een serveerster drie welkomstdrankjes voor onze neus. Ik vertel haar dat ze nog een drankje moet aanrukken en laat een van de portiers Djun halen die bescheiden wacht in de auto op de parkeerplaats. Ik benadrukte nog dat zij dat ene drankje op de rekening van ons mag schrijven (dat is overigens niet gebeurd).

Oh Nederlands kind.....ben je

vergeten dat er rangen en standen zijn die strikt nageleefd moeten worden in Indonesië - lees discriminatie - en zeker in een diamanthotel?

Peter koopt bij de balie een Indonesische simcard en 5 pakjes Marlboro (voor mij). Op Schiphol heb ik niets ingeslagen, wetende dat in Indonesië de sigaretten voor spotprijzen te koop zijn. Toch blijkt achteraf dat Peter, op z'n plat gezegd, is belazerd. Hij betaalt voor 1 pakje omgerekend eur. 1,20 terwijl dat, naar later blijkt, maar eur.

0,70 kost.

Het is werkelijk een schitterend hotel. Een van de hotelemployees gaat ons voor naar de hotelkamer. Ik passeer aan de linkerkant een enorme eetzaal, prachtig gedekt. Bij de lift belendend aan nog een grote eetzaal, zie ik het blauwe water van een zwembad. Het is toch wel wat ingewikkeld. We hebben een kamer op de eerste etage, maar daar aangekomen, moeten we een soort smal looppad af en daarna weer op, om bij de kamer te komen. De kamer ligt aan de zijkant van het hotel en kijkt uit op o.a. een huisje van toen vroeger. Het eerste dat ik aan Peter vraag is de airco (bijna) uit te zetten.

Ik loop weer terug naar de lounge en vertel Bertie dat we vandaag geen gebruik zullen maken van hun diensten. Hij stelt nog voor om een rondrit te maken door Bogor en/of omgeving, maar om eerlijk te zijn ben ik bekaf, snak naar een siësta en daarnaast zijn de boys toch ook al vroeg in touw geweest. Ik spreek af dat we morgen om 9.00 uur naar 's Lands Plantentuin willen en naar de Puncak.

Als eerste haal ik mijn zwempak uit de koffer en ga naar het zwembad. Nog voor ik een halve bips op een van de ligstoelen heb gezet en mijn strandhanddoek erop wil leggen, snelt een employee toe met een groot badlaken.

Tsjonge.....'moet er wel aan wennen hoor. Helaas mag ik niet in het zwembad duiken, want het diepste gedeelte is 1.60 meter. Ik zwem een paar banen en geniet van de temperatuur van het water. Ik vraag om een asbak en die wordt ook gediensig aangereikt. Door de donker gekleurde ruiten van de eetzaal, zie ik dat het daar volle bak

is, want het is etenstijd.

In de hotelkamer laat ik de koffers de koffers, neem een douche en duik in bed.

Wat is zo'n King Size bed verrukkelijk. Ik neem me voor bij terugkomst toch eens uit te kijken naar zo'n bed, want door Canada en nu in Indonesië ben ik wel verpest.

Toch lukt het me niet de slaap te vatten.

Saampjes lopen we het hotel uit. Op de rand van de parkeerplaats staan verkopers met allerlei handel. Ze mogen beslist geen voet zetten op het terrein van het hotel.

Van een oud mannetje koop ik Kerstkaarten en te voet verkennen we de omgeving. Die is hartstikke leuk. Vele restaurantjes, waaronder een pannenkoekrestaurant(!). Onder een oeroude waringin heeft zich wat volk verzameld bij een kaki lima (lopend restaurantje) en natuurlijk ook verkopers. Een ander oud mannetje met nog net één

tand, wijst ons op een bordje bij de waringin dat deze al meer dan 200 jaar is. We slaan rechtsaf langs een groot restaurant met open terras een door bomen schaduwrijke straat in. Het lopen op het trottoir is geen sinecure door de enorme bovengrondse wortels van de bomen en dus lopen we met gevaar voor eigen leven, vanwege de vele brommers en auto's, toch maar op de weg. Op een kruispunt aangekomen wordt het helemaal linke soep. Aanstormend verkeer van alle kanten en vraag me niet hoe wij uiteindelijk aan de overkant zijn beland. Het zweet staat me in de handen, maar niet vanwege de hitte. We rusten uit aan de rand van een breed grasveld waar

studenten zich in groepjes hebben verzameld. Aan de linkerkant verschijnen zo op het oog een reeks nerinkjes. Ik wil wel, maar durf niet om er langs te lopen.

Misschien is het wel een kampong en daar waag ik me niet aan.

Op de terugweg pakken we het terras van het grote restaurant. Het is daar druk en favoriet bij de gasten is mie pangsit of mie baso. Peter neemt pangsit goreng en ik neem genoeg met bami goreng. Echt trek in eten heb ik niet. Uit onvermogen om zich in het Indonesisch uit te drukken vraagt Peter de dienstster om een bakassi. Het toch al niet snuggere dienstertje is met stomheid geslagen. ‘Is het soms een nieuw en onbekend gerecht?’, staat op haar gezicht te lezen. Ik zeg niets en laat het ‘werk’ aan Peter

over, terwijl ik demonstratief een sigaret opsteek. Uiteindelijk gaat bij haar een lichtje branden en komt ze met een asbak. Tot tweemaal toe komt ze terug met hetzelfde opschrijfboekje om te checken of ze de bestelling wel goed heeft opgenomen. Ja, zeg ik, één bir Bintang met twee glazen en het restje. Nu is het onze beurt om ons te verbazen. Opgediend in een grote rieten mand met als bodem een pisangblad stapelt zich de pangsit goreng

die op grote gevleugelde kroepoeks lijken met ergens een bolletje. Of het niet erg genoeg is, vraag ik me hardop af waarom ze in die hitte toch een open haardvuur op het terras hebben. Nu verslikt Peter zich helemaal in zijn pilsje. Met tranen in de ogen brullen we het uit van het lachen. Ik om zijn bakassi en hij over de pizzaoven.

Die avond eten we saté kambing in een ander restaurantje, de mijne met lontong. Het smaakt van geen kanten door de pindasaus die overigens geen likje sambal kent. Als pleister op de wonde bestel ik cendol en wat vers fruit. Cendol? Isterniet. Dan maar jus

papaya, want bir Bintang behoort tot isterniet én tot de ‘verboden’ dranken. We zijn in een Islamitisch restaurant verzeild geraakt!!

Een beetje uit m'n hum ga ik naar het internetgedeelte van het hotel om te bekijken of er nog berichten zijn. Mijn handen raken verkleumd van de kou van de airco zodat ik nauwelijks kan typen en al rillend beantwoord ik enkele e-mails en print de langere e-mails maar uit. Ik heb recht op 1 uur voor rupiah 25.000,00 (plus minus eur. 2,00), maar langer dan een kwartier houd ik het daar niet uit. Opnieuw kassa voor het hotel.

In de hotelkamer blijkt mijn botol cebok te zijn verdwenen en ons bed opnieuw opgemaakt. Ik schrijf de Kerstkaarten, sms de kinderen en tegen de schemering gaan we op het balkon zitten. Ik zie dat Djun ijverig bezig is de auto te wassen en te poetsen. Hij heeft een bulu

bulu (een stok met veertjes) om de binnenkant van de auto te reinigen.

We kijken hoe het vuilnis op handkarren wordt geladen en andere activiteiten op straat. Opeens verschijnt er een zwerm ‘muggen’ die in een wolk om een brandende lamp vliegen. Ik herken ze onmiddellijk. Het zijn larongs. Het is een opwindend gevoel, want hoe lang is het geleden dat ik deze vliegende mieren ooit heb gezien? Peter probeert er wat foto's van te maken, maar zoals ze plots zijn gekomen, zijn ze ook weer verdwenen. Een stel tjitjaks betwist luidruchtig elkaar de buit. We blijven op totdat de jaga van het complex z'n petroleumlamp uitdraait. Hier en daar hoor ik nog een roep van een vogel en de straat is uitgestorven. We verdwijnen maar naar onze pulau kapok, want morgen is het ook voor ons weer vroeg dag.

Wordt vervolgd,
Mila